

Proruský Chcimír

Je to několik let zpátky, ve šťastnějších časech, to jsem tak jednou přinesl domů čínské lampiony štěstí, které jsem sehnal ve výprodeji za úplný pakatel. Večer jsem svolal všechny svoje děti, ten den u nás bylo i několik jejich kamarádů, rozdál jsem jim ty lampiony, zapálil a vysvětlil jsem jim, že Číňané je vypouštějí s nějakým přáním, které lampiony vynesou k nebi. Byla to taková hezká chvílka, když si děti přály nové lego, novou panenku, nové kolo, brusle... a jako poslední pouštěla svůj lampion jedna holčička ze sousedství a ta si přála, aby se její tatínek s maminkou zase k sobě vrátili.

Tenkrát jsem div nezamáčkl slzu. Moje děti měly banální přání věciček, které viděly u kamarádů a také je chtěly. Ale této holčičce doopravdy něco chybělo. Ona doopravdy o něco přišla, byť jsem věděl, že její rodiče jsou rozumní a svůj rozvod zvládli bez dramatických scén. Ale i přes veškerou snahu, přes veškerou snahu dítě ušetřit trápení, stejně si ta holčička nejvíc přála právě tohle.

Právě tato scéna mi proletěla hlavou, když jsem si řekl, že nějak musíme prokydat, co to vlastně je, být proruský a z čeho nás libtardi vlastně obviňují. Musíme si trochu rozebrat, kde se to chcimírství bere. A zjistil jsem, že jsme všichni v situaci šíleného rozvodu našich rodičů.

Takhle to je, ne? Naše státnost byla porozena v USA na sklonku První světové války. Tam to Masaryk zaonačil, že jsme byli touto nastupující velmocí zmíněni v jejích dohodách se kterými prezident Wilson mířil na jednání do Evropy. S trochou nadsázky je Amerika tak trochu naše matka.

Sovětský svaz nás zase osvobodil od nacismu. Provedl to velmi důrazným a řinčivým způsobem. Zaplatil za to životy sto padesáti tisíc svých vojáků, pak bouchl pěstí do stolu a zavedl tady svoje pořádky. Z jedné strany USA, z druhé strany Sovětský svaz... v Jaltě to byl takový sňatek z rozumu a je to už sedmdesát let, co jsou evropské státy tak trochu jejich děti. Oni byli ti nejsilnější, oni tady vnucovali svojí velmocenskou vůli. USA více mateřsky pomocí soft power a Sovětský svaz se s tím příliš nemazal.

Ne, nebylo to vůbec ideální soužití. Hromovalo se, vyhrožovalo se, naopak se zase i sbližovalo, ale už za studené války se stavěly produktovody z východu na západ. Už za studené války se také čile obchodovalo, vyměňovalo. Zbrojilo se, dělaly se špionážní lety, diverzní akce, vedly se války v zastoupení, ale také se dělaly smlouvy o jaderném odzbrojení, dohody o nepoužívání raket středního doletu, atd, atd.

Pak se ukázalo, že máma má dobrou práci a spoustu peněz a táta začal chlastat.

A tak USA ovládly prostor, ze Sovětského svazu zbylo Rusko, které mělo co dělat samo se sebou, v evropském domě začala rozkazovat máma a přestala se ohlížet na fotra, protože neměla důvod. Fotr byl rád, že je rád.

Jenže... po pár letech se táta vzpamatoval. Omezil pití, začal zase pracovat a i když ještě pořád nedosahuje svých bývalých schopností a možností, začal zase všem kecat do života. Máma si mezitím zvykla,

že ona je tu pánem, tož se začali řádně štengrovat, začali se rozcházet, rozvádět, začali si dělat naschvály, stupňovalo se to, až se to vystupňovalo do současné války na Ukrajině.

A najednou jsme my všichni přesně v situaci té holčičky, která především chtěla mít svoji rodinu, na kterou byla zvyklá, která možná nebyla ideální, ale ona v ní uměla žít. Najednou po nás máma chce, abychom plivali na tátu. Ne, on nebyl ideální. Ale plyn a ropu dodával levně a přesně jak hodinky. Dodával ji tak dobře, že stálo za to stavět jeden plynovod a ropovod za druhým. Dodával ocel, uhlí, vzácné kovy, dřevo, uran... Měl buranskou náuru, nebylo jednoduché s ním vyjít, ale nakonec to šlo. Nakonec to bylo oboustranně výhodné.

Stojíme tu mezi soubojem dvou velmocí, který bychom sami neustáli ani pět minut. Díváme se, jak si velcí hráči navzájem dávají do držky tak, že se celá Evropa třese. Stejně jako když doma v kuchyni lítají talíře a trhají se záclony, protože rodiče jsou vzteklí a stupňují agresivitu, stejně tak koukáme, jak už vzala za své naše životní úroveň, postupně se nám vypařují úspory, propadáme se do recese a přicházíme o jistoty, které jsme považovali za samozřejmé.

Máma po nás chce, abychom byli na její straně. To jsou přece ti zlí Rusové, copak to nechápete, copak to nevidíte? Rus v této chvíli spíš mlčí, ale také si všímá, jestli je někdo na jeho straně. Vždyť ta hysterka mě už dvacet let chce zničit! Já vám dával ropu a plyn skoro zadarmo a vy jste jí šli ještě na ruku... haranti!

Když dojde na dramatický rozvod, tak právníci i rozvodové soudy především pracují na tom, aby oběma znepřáteleným stranám vysvětlili, že rozvodovým rozsudkem ten druhý nezmizí ze světa. Pořád tu bude. A pořád tu budou ty děti a další věci, které stále zůstanou společné. Když prostě žili v jedné domácnosti, tak se sice mohou rozejít, ale nikdy už to nebude jako dřív. Určité třecí plochy tu

pořád zůstanou. A jako nikam nezmizí ty skutečné i domnělé křivdy, které si udělali, tak také nezmizí nezbytnost se domluvit. Děti taky nikam nezmizí.

Jsem jako ta holčička u nás na dvoře, která si přeje, aby se táta s mámou domluvili. Tu fakt nezajímaly žádné hodnoty v jejichž jménu se ti dva rozešli. Fakt jí nezajímalo, co si ti dva řekli, že už nemohli žít spolu. Neměla pochopení pro jejich tužby a cíle. Jen věděla, že její svět je ohrožený. Věděla, že nevratně přichází o něco, co potřebovala tak moc, že jí nezajímalo ani lego ani mobil. Věděla, že její rodiče spolu nevycházejí moc dobře. Věděla, že se hádají, že si nerozumějí. Ale stejně pro ni nebylo nic důležitějšího, než aby se přestali hádat a nebořili jí její svět. Ona nechtěla s mámou nadávat na tátů. Ona chtěla aby její svět dával smysl. Ona nechtěla aby táta maminku zadupal do země.

Rusko tady zůstane i po této válce. Nikam nezmizí. Protože pokud by mělo zmizet, tak vezme sebou celý svět. Jaderných hlavic na to má dost. Ani USA po této válce nikam nezmizí. Nikam nezmizí ani celá Evropa a všechny její státy. Geografie bude pořád stejná. Řeky potečou stejným směrem, přístavy budou stát na těch stejných místech a překážky budou také tam, kde byly doteď.

Já chci mír, protože je úplně jedno, jaké jsou důvody k rozvodu. Nás, děti velmocí, to vždycky poškodí nejvíc. Velmoci se otřepou... To my přicházíme o naše životy. My nejvíc přicházíme o naše jistoty, protože ať chceme nebo ne, jsme na velmocích závislí. Byla to kombinace amerických peněz a ruských surovin, která posledních třicet let určovala, jaké budeme mít výplaty a co si za to budeme moci koupit. Byla to přítulnost k tátovi i mámě, která nám určila výši kapesného, na které nikdy nebyla žádná záruka.

V této válce není žádná spravedlnost. Nezačala loni. Nezačala ani v roce 2014. Táhne se s námi už desítky let. Určující se stala někde na Jaltě či v Postupimi, ale ani to není začátek. Velmoci už jsou prostě takové. V hysterických rozvodových válkách mají obě strany přání,

aby se ta druhá propadla do horoucích pekel. Ale ono se to nestane. Často obě strany jednají podle hesla, že už přece nemůže být hůř, ale zpravidla se ukáže, že může být mnohem hůř. Na konci každé takové války jsou citově zmrzačené děti.

Viděl jsem rozvody, kdy se z dobře situovaného páru stali dva chudáci v exekucích, protože všechno to, co za svůj život nashromáždili, to pak použili ve vzájemné válce, kterou nedokázal ukončit ani právník, ani soudce, ani psycholog. Teď mám naprosto stejný pocit i z války na Ukrajině. Důvody jsou stejně malicherné. Vůbec nezáleží, kdo je víc v právu. Oba mají dost sil, aby při vzájemném měření zničili široké okolí vzali sebou i ty, kteří si to nevybrali a nemohou s tím nic dělat.

Koneckonců, co nám říkají o této válce naši představitelé? Slibují nám budoucí prosperitu? Slibují nám, že až porazíme Rusko, tak všichni zbohatneme? Slibují nám větší domy, lepší životy, kratší pracovní dobu, dřívější odchod do důchodu? Ne, nic takového nikdo neřekl. Prostě se jen máme přidat k hysterické mámě, které dal otec do držky, protože se neuchlastal, ale naopak začal znovu zvedat hlavu. A když se nepřidáme k mámě, tak jsme automaticky na straně táty. Jo, přesně takhle to chodí, když už není žádná soudnost, jen touha po pomstě.

To je také jediné, co vidím, když sleduju Fialu nebo Černochovou. Touhu po pomstě za každou cenu. Mráz mi běhá po zádech, že už nejsem milované dítě, ale jen laciný frontový materiál, protože pro vítězství není žádná oběť dost velká. Jsem jen položka ve hře. Dobrá k tomu, aby soud dal zapravdu mámě... nebo tátovi.

Já chci mír, protože bych byl rád, aby mi alespoň kousek pokojíčku zůstal pohromadě. Já chci mír, protože nejsem velmoc a ty talíře a židle co po sobě házejí, ty zasahují především nás děti. Podívejte se na Ukrajinu. Tu už nikdo nedá dohromady a je úplně jedno, kdo vyhraje.

Ta malá holčička u mě tohle chápala naprosto instinktivně. Přesně věděla, komu válka mezi tátou a mámou nejvíc škodí. A vůbec ji nezajímalo, kdo z rodičů je víc v právu. Věděla, co si má přát. Ale také věděla, že s tím nic nenadělá.

Já to mám stejně. Chci mír, protože přesně vím, koho válka na Ukrajině nejvíc poškozuje a kdo na ni doplatí, bez ohledu na to, jestli nakonec zvítězí USA nebo Rusko. A úplně stejně vím, že s tím nic nenaděláme. Jsem chcímír, protože válka rodičů vždycky zničí především děti. Je úplně jedno, na jakou stranu se děti postaví.